

Nákazlivá choroba...

Máme priateľov a možno jedného, ktorého si veľmi vážime. A on je chorý. Nuž, rozhodneme sa ho navštíviť. Vyberieme sa do nemocnice. Ale aké sklamanie. Nepustia nás ku nemu. Leží na infekčnom oddelení a tam návštevy nemôžu ísť. Rozumieme tomu, ale deti nie. Tie sa tak hlasno pýtajú prečo nemôžeme ísť dnu, že to počuje aj službukonajúca sestra. Odpovedá veľmi stručne a jasne: „Nemôžete tam ísť, lebo by ste sa mohli nakaziť a dostať veľmi zľú chorobu.“ Veru, sú nákazlivé choroby a rozumný človek, nakoľko môže tak sa im snažiť vyhnúť.

Ale je mnoho chorôb duše a ducha, ktoré sú tiež veľmi nákazlivé. A týmto by sme sa mali rovnako vyhýbať, ak nechceme byť chorí a zbytočne trpieť. Niektoré sú nám viac známe, iné menej. Jedna z nich, ktorú si chceme teraz všimnúť je veľmi starou diagnózou. Prejavuje sa neustálym šomraním, trvalým znechutením a pesimizmom. Začne šomrať jeden, šomre i druhý, jeden povie: „to sa nedá“, a hneď sa pridávajú k nemu i ďalší, jeden vyjadří nespokojnosť a o chvíľu sú nespokojní všetci. V starých vojenských zoskupeniach sa neznášalo šomranie, vyjadrovanie pochybností a pesimizmu. Pôsobilo to negatívne na vojakov, strácali bojaskopnosť, a preto keď sa objavil niekto s týmto prejavmi, izolovali ho od ostatných.

Dnes viac ako inokedy sme vystavení nebezpečenstvu tejto choroby, lebo je okolo nás veľmi veľa nespokojných, ušomraných a pesimisticky zmýšľajúcich ľudí. Rozličné sú príčiny tohto javu. Veľa je nespokojných manželov a manželiek, lebo on, ona, nie je taký a taká ako by sa žiadalo, alebo deti nespĺňajú ich predstavy. Inokedy sú to ľudia v zamestnaní, škole či v obchode, ktorí nie sú takí ako by sme chceli. Inokedy je príčinou nespokojnosti počasie, politika, neúspechy v zamestnaní, športe, alebo i niečo vážnejšie: choroba, životná neistota či strata zamestnania... A napokon sú to i naše osobné záležitosti v podobe krivdy, neuznania, ohovárania, či osočovania.

Často šomreme a necháme sa prenikať pesimizmom. Ale sami vidíme, že to neprináša nič pozitívne do nášho života. Naopak vedie nás to k pasivite a neschopnosti čeliť problémom a prekonávať prekážky. V Starom zákone čítame, že Bohu sa šomranie nepáčilo. Nespokojnosťou ušomraných izraelitov Boh napomína, ba i trestá. Boli nespokojní cestou z Egypta do zasľubenej zeme. Hoci Boh sa o nich mimoriadne staral, predsa boli nespokojní, lebo nemali toľko a také jedlo i pohodlie ako o ňom snívali. Šomrali voči Bohu, že ich vyviedol z Egypta do púšte, hoci boli na ceste ku niečomu, čo bolo nad všetky ich očakávania. Šomrali lebo nemali hneď, čo chceli mať alebo nebolo toho toľko a také ako práve chceli. Aj my sme nespokojní a chceli by sme všeličo ináč a lepšie. Možno si ani neuvedomujeme, že tým urážame i Nebeského otca, ktorý sa o nás stará a má nás rád. V slzách a sebaľúťosti nevidíme totiž omnoho viac dobra a lásky, ktoré sa nám práve ponúkajú, než je ťažkostí a útrap, ktoré musíme znášať.

Áno, život prináša i veľa ťažkostí, bolestí. A my máme veľa príčin na nespokojnosť a nepokoj, ak sa spoliehame iba ne seba. Život bez kríža nie je možný, ale nezabúdajme: nie sme sami. Je tu s nami Boh a to vždy a všade. Boh, ktorý je všemohúci i vševediaci. Boh, ktorý sa stal človekom a niesol všetky naše kríže, bolesti a ťažkosti. On dobre vie, čo prežívame, ale my majme dôveru voči nemu a vezdme, že On je ten, kto má všetko vo svojich rukách. Nič neunikne jeho moci a keď aj dopúšťa kríž, dáva s ním i silu a svoju Božskú pomoc a nikoho nedovolí zaťažovať nad silu.

Bohu sa nepáči šomranie a nám nerobí dobre. Skúsme vo chvíľach ťažkostí vidieť otvorené nebo a Syna človeka stáť po Božej pravici vždy pripraveného pomôcť nám v čom potrebujeme. Nevzdávajme sa ale modlime sa a hľadajme vždy dobro ktoré sa nám ponúka a ktoré môžeme dosiahnuť. „Per aspera ad astra“ – „Cez ťažkosti k hviezdám“, tak hovorí staré latinské príslovie. Ku hviezde, ktorou je dobro, ktoré môžeme urobiť a priniesť tak lásku tým s ktorými žijem. Ku hviezdám, ktorými sú krásne a ušľachtilé plány a ideály. Ku hviezdám, ktorými sú krásne vzťahy. A ku hviezdám, ktorými je Boh, jeho láska, jeho pokoj. Ku hviezde, ktorou je Nebo a večný život. Nedajme sa nakaziť nákazlivou chorobou dneška, nešomrime a nepozeraťme na všetko pesimisticky, ba naopak pozdvihnime si čelo, srdce i našu myseľ a kráčajme napriek ťažkostiam a prekážkam stále vpred a stále k lepšiemu. Vedzme pritom, že nie sme sami, lebo je s nami mocný, všemohúci Boh – Otec, ktorý nám bude vždy pomáhať..

TAJOMNÝ MUŽ Z INÉHO SVETA

*Tajomný muž z iného sveta
ako sen s posolstvom ohnivým
prišiel na našu Zem,
zbrázdenu vzdychmi
Adama a Evy,
keď jedli v raji
zo zakázanej révy.*

*Tajomný muž z iného sveta
požehnaný, Slúbený
na počiatku našich dejín v raji,
počatý z Ducha,
Syn Boží Otcom daný,
prorokmi hlásaný,
narodený z Panny
z Dávidovho rodu
v malučkom Betleheme.*

*Knieža pokoja,
Vládca vesmíru i Zeme.
Znamenie prvé učinil
v Káne Galilejskej,
na víno vodu premenil
na svadbe zemskej.*

*Kvôli nám prišiel na Zem,
by otvoril nám nebe,
za nás, za naše hriechy
zomrel na kríži,
na tretí deň vstal zmŕtvych
slávny vo velebe,
Boh Otec ho smrťou
a utrpením povýšil.*

Vzťah k Svätému písmu

Počas návštev v rodinách si všimam vzťah domácich k Svätému písmu. Na otázky o Písme reagujú rozlične. Viackrát priniesli Bibliu z knižnice, ale bola zaprášená. Inokedy bolo na prvý pohľad vidieť, že je síce nová, ale nepoužívaná. Nie je zriedkavé vidieť Knihu kníh v byte na nočnom stolíku, pracovnom stole či na inom čestnom mieste. Poteší Sväté písmo opotrebované, s poznámkami na okraji, s podčiarknutými slovami či celými vetami.

Priateľ spomína, ako úspešne a rýchlo vybavil istú záležitosť na úrade. V čakárni bolo k dispozícii viacero denníkov i časopisov a bola tam položená aj Biblia. Prítomní si krátili čas čítaním, ale Svätého písma sa nikto nedotkol. „Siahol som po Biblii, že si niečo prečítam, keď už mám čakať. Ako som listoval a čítal, našiel som lístok s odkazom: Prosím, odovzdajte ho v kancelárii. Nechápal som. Po vstupe do miestnosti som s úsmevom podal lístok úradníčke. Dozvedel som sa, že som prvý po štrnástich dňoch, odkedy robia tento pokus. A moja záležitosť bola promptne vybavená.“

Viackrát som videl ľudí nielen v kostole, ale aj v dopravnom prostriedku, v prírode, počas dovolenky rozjímať nad Písmom. Možno tiež nosíte so sebou vreckové vydanie a vo voľnom čase si z neho prečítate niektorú časť. Je potešujúce, že Písmu sa venuje pozornosť na rôznych stretnutiach nielen mladých, ale i rodín.

Pôsobivým zážitkom z návštevy Svätého Otca Jána Pavla II. na Slovensku bolo odovzdanie ručne odpísaného Svätého písma. Vďaka, že túto knihu môže dnes vlastniť každý človek a bez strachu sa venovať nielen jej čítaniu, ale aj štúdiu. Skúsme sa zamyslieť, čo vieme o najprekladanejšej a najrozšírenejšej knihe na svete.

Koncom pôstneho obdobia ma obohatil kvíz o Písme. Súťažiaci i všetci prítomní odpovedali na otázky o počte jeho kníh, autoroch, osobách, udalostiach, rozmanitých súvislostiach, vzťahoch a hodnotách. Kňaz na záver zopakoval slová sv. Hieronyma: Kto nepozná Sväté písmo, nepozná Krista. Táto kniha vychovala nejedného svätca. Mnohým otvorila oči duše, ale aj oči tela a reálne spoznali hodnoty svojho života, udalostí, vzťahov...

Upriamme pozornosť na Sväté písmo podobne, ako sa upriamili oči všetkých v nazaretskej synagóge na Ježiša, keď sa im predstavil ako Mesiáš: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli“ (Lk 4,21).

LUBOMÍR STANČEK

*Nijaký človek
nemôže byť absolútne slobodný.
Opačné presvedčenie
súvisí s pýchou,
a tá už narobila mnoho zla.
Dieťa je závislé od matky,
pacient od lekárskej pomoci,
lekár od diagnostického prístroja,
pilot od navigátora...
Všetci sme závislí od našej planéty
a ona je závislá od Slnka.
Keby sa rozhodla pre
slobodný let vesmírnym priestorom
a opustila svoju dráhu,
o niekoľko minút by zahynulo ľudstvo,
ktoré ju obýva.
Bolo by užitočné pokorne prijať vedomie,
že nielen my,
ale celý vesmír je závislý od Boha.*

Max Kašparů „Šum z píen“

Sväté omše v 3.týždni cezročného obdobia

23.I. utorok

17.00 na úmysel ordinára

24.I. streda

18.00 za jednotu kresťanov

25.I. štvrtok

7.00 na úmysel

26.I. piatok

18.00 + Miroslav Kordoš

27.I. sobota

18.00 Pod'akovanie B.Srdcu za dožitie 80.rokov

Upratovanie kostola č.d. 421-455

28.I. 4. nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + Jozef Huk, manž. Anna a syn Miroslav (výr.)

Liturgický kalendár

22.I. pondelok	sv.Vincent, diakon
23.I. utorok	sv.Ján Almužník, biskup
24.I. streda	sv.František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi
25.I. štvrtok	Obrátenie sv.Pavla, apoštola - sviatok
26.I. piatok	sv. Timotej a Títus, biskupi
27.I. sobota	sv.Angela Merici, panna

Slovo na dnes

Rok Eucharistie sa rodí z úžasu, s akým sa Cirkev stavia k tomuto prevelikému tajomstvu.

Ján Pavol II.

ÚŽAS

Prvé, čo ma v apoštolskom liste zasiahlo, bola práve zmienka o úžase nad tajomstvom. Nestáva sa vždy, že si človek zachová schopnosť žasnúť až do vysokej staroby. A už vonkoncom nie je samozrejmé, že neprestane žasnúť nad tým, s čím sa stretáva každý deň po celý svoj život. Každý z vlastnej skúsenosti vie, ako ľahko môžu človeku zovšednieť aj najsvätejšie skutočnosti. Len si predstavte, koľko omší nedávno zosnulý pápež počas svojho života odsľúžil! A predsa sa ho tajomstvo sviatosného Krista stále znovu dotýkalo. O tom by mohol svedčiť každý, kto ho videl slúžiť svätú omšu.

My sme zvyknutí chodiť na omšu, sme zvyknutí chodiť na sväté prijímanie. No aj po mnohých rokoch zostáva pravdou, že nás presahuje, a že vlastne nechápeme, o čo vlastne ide. Niektorí svätci a mystici nám zanechali svedectvá, ktoré nám akoby poodhrňujú oponu, aby sme i my túžili preniknúť hlbšie pod povrch slov a gest a pod nánosy svojej zvykovosti. Je totiž namieste, aby sme si vo vzťahu k Eucharistii zachovali trochu pokory a vedome sa bránili všetkým frázam, formalizmu a zovšedneniu.

Ale na to, aby človek mohol žasnúť nad tajomstvom Eucharistie, sa najprv musí znovu stať v evanjeliom zmysle slova dieťaťom. Musí poodstúpiť sám od seba, od svojej vlastnej práce a dôležitosti, a učiť sa vnímať, že sú skutočnosti ešte krajšie a dôležitejšie ako tie, ktoré sme si sami vytvorili. V tomto zmysle k sebe majú deti a svätci veľmi blízko. Treba sa stať človekom, ktorý vie vidieť očami srdca, ktorý vie ďakovať a žasnúť. Kiež sám Pán prítomný v Eucharistii obnoví v nás tieto čnosti duchovného detstva. Nechcime sa tohto veľkého tajomstva zmocniť, či už rozumovým poznaním, či nejakou praktikou, ale dovoľme mu, aby uchvátilo ono nás.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Zápas o myslenie človeka

Keď si istý novodobý zbohatlík vyhlíadal pozemok, ktorý exkluzivitou zodpovedal jeho veľkopanským predstavám o luxusnom bývaní, kúpil si ho a ihneď rozbehol svoj projekt stavby honosnej vily. Jediným zádrhom bolo, že na pozemku rástla zákonom chránená vyše storočná zdravá lipa. Keďže ju nešlo vyťať ani presadiť, ktosi mu pošepol diabolské riešenie: „Vriacu vodu na korene! Veď ona sama vyschne...“

Keď za socializmu chceli v istom banskom mestečku zbúrať objekt kostola a viesť tadiaľ cestu (námiety občanov o odklonení smeru tohto úseku by nepomohli), opäť ktosi prišiel s „geniálnym“ riešením: narušili stabilitu kostola bankskými šachtami, čím boli ohrozené životy veriacich. Potom sa už nikto nemohol a ani nesmel búrčiť...

Do tretice vtip. Mladšia myš sa pýta staršej: „Čo je to tá otrava na myši?“ Staršia odpovedá: „To je niečo také ako mačka v prášku.“

Masírovanie mozgu. Populárna metóda manipulácie s myslením človeka, aby v jeho vnímaní veci vyzerali inak (dobré) a s jeho súhlasom sa vlastne uskutočňoval opačný záujem. (Strom je suchý, preto urobíme dobre, keď ho spílíme. Kostol praská, preto bude lepšie, keď ho odstránime! Jedla máme dosť. Buďme radi, že je, aké je. Radšej chemikálie než hlad!)

Zápas o myslenie človeka je zákerná psychologická hra, ktorá v konečnom dôsledku likviduje jeho samého. Deje sa denne v malom, nenápadne, jednotlivo, ale existuje aj dlhodobé, sebalikvidačné megamasírovanie nás. Vynikajúcimi pomocníkmi sú masovokomunikačné prostriedky, no najmä reklama. Reklama je zlatá baňa. Ak niekomu záleží na tom, aby sme si mysleli, že toto je dobré a tamto zlé, bude nám masírovať mozog dovtedy, až podľahneme lákadlám a otvoríme peňaženku. Chamtivosť na svete nevymrela. A reklama počíta najmä s tou našou. Keď masovokomunikačné prostriedky necháme bezbreho pôsobiť na naše zmyslové receptory, jedného dňa sa možno spamätáme pri zistení, že nemáme vlastný názor, ale ako životnú pravdu si osvojujeme stokrát opakovanú lož: Keď už nemáme na výber, je lepšie vybrať si z dvoch ziel to menšie... Finty totality. Narušenie stability človeka. Vriaca voda na jeho slobodnú vôľu, na morálku, na vieru: Antikonцепcia je dobrá - veď je to slobodné rozhodnutie ženy proti neželanému otehotneniu... Pri interrupcii žena slobodne rozhoduje o svojom tele... Rozvod je vec dohody dvoch ľudí, ktorí si už nemajú čo povedať... Eutanázia je jediné humánne riešenie dilemy nevyliciteľne chorých a trpiacich... Pornografia v časopisoch, knihách, vo filmoch a v reklame je dobrá - veď je žiadaná a pomáha zvyšovať predajnosť výrobkov...

Následky nikoho nezaujímajú. Keď sa nebude podporovať manželstvo a rodina, potom sa nepodporí ani jej zmysel - potomstvo. Keď bude málo detí, netreba toľko peňazi na rodinné prídavky, netreba prevádzkovať jasle, ani materské školy, platiť zdravotníkov ani učiteľov. Nebude vzdelaný dorast, nebude kultúry. Bez kultúry uschnú korene, nevyženu ratolesti, strom je nanič, môže sa splíť. Uvoľní sa cesta mocnejším...

Kto vládne informáciami, vládne svetom. A svetom vládnu peniaze a mocní, nie statoční. Strašné veci, ktoré sa na nás denne valia z médií, už nestačíme ani spracúvať. Čím ďalej, tým väčšími sme znechutení. Otupievame. Rezignujeme. Najlepšia pôda pre manipulátorov. A tí nám do hlavy natlačia to, čo im vyhovuje.

Keď statočnosť dostáva arogantné kopance, morálka je vystavená výsmechu a hrubým urážkam, poctivec drie na bezcharakterného a rozkrádač vo veľkom zbedačuje ostatných. Kde nájsť osobnosť - silnú, morálnu ľudskú osobnosť -, ktorá by reprezentovala dobro? Ako zachrániť lipu, ktorej sa obárajú korene? Ako zachrániť kostol s podrytými základmi? Ako sa nestat' korisťou predátora? Bdejme! Lebo to všetko sa deje tíško, poza náš chrbát, keď sme nepozorní, omámení klamstvom, sústredení na nepodstatné veci. Naše myslenie a slobodná vôľa, Božie dary, o ktoré by nás chcel pripraviť veľký manipulátor, sa stali predmetom, o ktorý sa vedie zápas. To podstatné je človek. Všetko ostatné je rétorika.

ALŽBETA B. MRÁKOVÁ

ZVLÁŠTNÝ LEKÁR Stretol som sa s 82-ročným mužom, ktorý mal strieborné vlasy, modré iskriace oči a zdravú farbu tváre. Bol to lekár - pôrodník, ktorý počas svojho života priviedol na svet viac ako 2 000 detí. Za pomoc pri pôrode bral od ľudí 100 alebo 200 dolárov.

Podmienky, na základe ktorých sa rozhodoval, či vypíše šek na 100 alebo 200 dolárov, boli veľmi zvláštne. Pretože to mnohým vrtalo v hlave, jeden blízky priateľ sa ho raz spýtal: „Podľa čoho sa rozhodneš pre menšiu, alebo väčšiu sumu? Zistíš si finančný stav tejto rodiny? Alebo pracovné zaradenie otca?“ „To ma vôbec nezaujíma.“

„Tak čo je potom tvojim kritériom?“ nevzdával sa jeho priateľ.

Je to veľmi jednoduché, usmial sa lekár. „Vždy, keď sa má narodiť bábätko, otec nervózne čaká v čakárni. Keď prídem po pôrode za ním, položím mu ruku na plece a poviem: Gratulujem vám! Narodilo sa vám krásne dieťaťko! Šťastný otec mi zvyčajne položí jednu z dvoch otázok. Ak sa spýta: Je to chlapec, alebo dievčatko? vypíšem mu šek na 200 dolárov. Ale ak sa ma spýta: Ako sa má manželka?, vtedy mu vypíšem šek len na 100 dolárov.“

Čo všetko o sebe prezrádzame svojimi otázkami?

Kde nie je láska, tam vynikne každá chyba. Anglické príslovie

Ct. Benedetta Bianchiová-Porrová 23.január

„Aký úžasný je život! Chcela by som mať možnosť urobiť niečo veľké,“ to sú slová Benedetty Bianchiovej, ktorá svoj krátky život strávila v bolesti a chorobe. Napriek tomu sa jej sen stal skutočnosťou. Kríž, ktorý pri narodení dostala, dokázala niesť s láskou a dôverou. Práve prebieha proces jej beatifikácie. Čo väčšie si táto mladá žena mohla želať?

Benedettu Bianchióvu sprevádzali zdravotné problémy hneď od narodenia (8. augusta 1936 v Dovadola, Taliansko). Len čo uzrela svetlo sveta, prejavilo sa u nej krvácanie, takže ju matka dala ihneď pokrstiť vodou z lurdského prameňa. Ako trojmesačná ochorela na detskú obrnu, na následky ktorej mala pravú nohu o niečo kratšiu. Celý život si preto musela obúvať ťažkú vysokú topánku, no aj napriek tomu pri chôdzi krívala. Deti ju prezývali šmatľoška, ale ona sa na ne nehneva. „Hovoria pravdu,“ priznávala.

Okrem ortopedických deformácií sa k zdravotným ťažkostiam pridala aj postupujúca strata sluchu. Ako gymnazistka si Benedetta poznačila do svojho denníka: „Dnes som bola napomenutá na latinčine. Niekedy sa mi stáva, že nerozumiem tomu, čo odo mňa profesor žiada. Jedného dňa možno nebudem viac rozumieť ničomu, čo hovoria ostatní, no budem počuť hlas svojej duše. Ten mi bude ukazovateľom, ktorý budem sledovať.“ V sedemnástich rokoch začala študovať na univerzite v Miláne fyziku, aby splnila očakávania svojho otca. Štúdium ju však nepriťahovalo a neskôr sa začala venovať medicíne. Bola presvedčená, že jej povolaním je obetovať sa pre druhých ako lekárka. V štúdiu sa jej darilo, ale choroba neúprosne napredovala. Jej postihnutie nikto na univerzite nezohľadňoval, dokonca vedúci katedry sa jej verejne vysmial. Ona sa ešte húževnatejšie pustila do vzdelávania. Diagnóza, ktorú stanovili lekári po mnohých zákrokoch a vyšetreniach však bola neúprosna - rozšírená neurofibromaróza, zriedkavá neliečiteľná choroba - v Benedettinom prípade spôsobovala postupnú stratu sluchu, zraku i ďalších zmyslov a pripútala ju na lôžko.

Tu sa začala ďalšia etapa jej krížovej cesty. Benedetta, predtým napriek zdravotným hendikepom aktívna mladá žena, ostala sama. Celé dni prežívala v tichu a vnútornom boji. Roku 1962 po prvý raz odcestovala do Lúrd. Túžila vyzdraviť, aby sa mohla stať rehoľníčkou, no na púti objavila iné povolanie - kríž. Jej izba sa stala večeradlom lásky a Benedetta sa usilovala byť darom pre všetkých. Mnohí ju v listoch prosili o radu, a ona odpisovala všetkým, aj napriek tomu, že jedinou citlivou časťou Jej tela ostala iba pravá ruka. Hoci predtým sa jej pre postihnutie vysmievali, teraz začala priťahovať k svojmu lôžku ľudí, ktorí sa od nej učili láske k životu. „Božia Matka mi splatila všetko, čo mi chýbalo,“ zverila sa na sklonku života svojmu spovedníkovi.

V jej záhrade rozkvitla 23. januára 1964 biela ruža. V tento deň Benedetta zomrela so slovami:

„Onedlho zo mňa nebude nič, len meno. No môj duch bude žiť medzi tými, čo trpia...“ Cirkev ju uznala za ctihodnú dekrétom z decembra 1993.

Spracovala Katarína Žáková

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku